

indsigt i dokumenter, der vedrører en borgerlig sag, indsættes en bestemmelse om, at retten til aktindsigt ikke omfatter fortrolige dokumenter, der alene er indgået i en retsmægling, jf. forslaget til § 277 (lovforslagets § 1, nr. 7).

Den grundlæggende betingelse for, at et dokument er undtaget fra aktindsigt, er, at det pågældende dokument er *fortroligt*. Efter forslaget til § 277, stk. 1, er oplysninger, der fremkommer under en retsmægling, fortrolige, medmindre parterne aftaler andet, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.

For at et fortroligt dokument er undtaget fra aktindsigt, er det endvidere en betingelse, at dokumentet *alene er indgået i retsmæglingen*. Som eksempel på et dokument, der alene er indgået i retsmæglingen, kan nævnes en skriftlig erklæring, der af en af parterne fremlægges under retsmæglingen, og som ikke på et tidligere tidspunkt er indgået i sagen ved retten. Hvis dokumentet ikke alene er indgået i retsmæglingen, men også i den øvrige del af retssagen, vil spørgsmålet om aktindsigt skulle afgøres efter § 41 d, stk. 1. Som eksempel på dokumenter, som må anses for (også) at indgå i den øvrige del af retssagen, kan nævnes de dokumenter, der er indgået i sagen, inden retsmæglingen blev indledt, som f.eks. en stævning. Når et forlig, der er indgået som led i en retsmægling, indføres i retsbogen som et retsforlig, må retsbogstilførslen også anses for at indgå i retssagen i øvrigt og ikke kun i retsmæglingen.

I flere bestemmelser i retsplejelovens kapitel 3 a (f.eks. § 41 og 41 e) henvises til § 41 d. Den foreslåede begrænsning i adgangen til aktindsigt har i det omfang, der i de øvrige bestemmelser i retsplejelovens kapitel 3 a henvises til § 41 d, også virkning i forhold til anmodninger, der fremsættes i medfør af disse bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 41 d)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om at indsætte et nyt stk. 2 i § 41 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 5 og 6 (§ 170)

Reglerne i retsplejelovens § 170, stk. 1 og 2, om vidneudelukkelse for bestemte persongrupper foreslås udvidet til også at omfatte retsmæglere. Formålet med forslaget er at imødegå den risiko, der ellers kunne være for, at parterne under retsmæglingen ville være tilbageholdende med at komme med følsomme oplysninger af frygt for, at der ville være vidnepligt for rets-

mægleren, hvis retsmæglingen ikke lykkes, og sagen derfor fortsætter ved retten. Forslaget indebærer, at en retsmægler under en efterfølgende retssag som udgangspunkt ikke uden parternes samtykke må afkræves vidneforklaring om det, som retsmægleren har fået kendskab til i forbindelse med retsmæglingen. Vidneudelukkelsen er dog ikke absolut, idet det foreslås, at retten skal kunne pålægge retsmægleren at afgive vidneforklaring, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part, eller samfundet findes at berettige til, at forklaring afkræves. Ligesom det er tilfældet for læger og advokater (bortset fra forsvarere i straffesager) efter § 170, stk. 2, må det således afgøres efter en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, om retsmægleren skal pålægges at afgive vidneforklaring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (Kapitel 27)

De foreslåede særlige regler om retsmægling foreslås samlet i et selvstændigt kapitel i retsplejeloven.

Retsmægling bygger på almindelige principper for mægling og mediation, hvor det er parterne selv, der med bistand fra en neutral mægler forhandler sig frem til en for dem tilfredsstillende løsning.

Retsmægling adskiller sig fra traditionel forligsmægling ved domstolene, hvor der tages udgangspunkt i parternes krav og de juridiske aspekter ved konflikten. Ved retsmægling fokuseres i stedet på de interesser og behov, kravene afspejler, ligesom man ved retsmægling kan inddrage andre interesser og behov end dem, som umiddelbart kan udledes af de rejste krav. Formålet med retsmægling er således ikke at afgøre, hvem der har ret eller uret, men snarere at skabe et forum for indgåelse af aftaler, der imødekommer parternes egne behov og deres fremtid. Derfor kan løsningen blive meget forskellig i sager, der i øvrigt ligner hinanden.

Til § 271

Bestemmelsen fastlægger anvendelsesområdet for de foreslåede regler om retsmægling.

Reglerne om retsmægling kan som udgangspunkt anvendes i alle borgerlige sager, der verserer ved en byret, landsret eller Sø- og Handelsretten. Reglerne finder derimod ikke anvendelse på sager, der er indbragt for Højesteret. Da tinglysningsvæsenet ikke hører under den egentlige retspleje, finder reglerne heller ikke anvendelse på sager, der behandles ved Ting-